SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. S., občana Indickej republiky, t. č. P. R., zastúpeného advokátom JUDr. B. B., B., vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sža 42/2010 z 8. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2010 doručená sťažnosť T. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sža 42/2010 z 8. júna 2010 (ďalej

aj „napadnuté rozhodnutie“) *„v dôsledku nedostatočného preskúmania rozsudku“* Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) *„č. 1 Scud/12/2009-38 zo dňa 9. 12. 2009 týkajúceho sa zákonnosti administratívnych rozhodnutí policajných útvarov cudzineckej polície č. p.: UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 zo dňa 13. 05. 2009 a č. p.:UHCP-13-4/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 14. 3. 2009“*.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že O. v B. rozhodnutím č. p. UHCP-13-4/RCP-BB-CP-AV-2009 zo 14. marca 2009 administratívne vyhostilo sťažovateľa z územia Slovenskej republiky a zakázalo mu vstup na územie Slovenskej republiky do 14. marca 2014 z dôvodu uvedeného v § 57 ods. 1 písm. c) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov [v platnom znení k 14. marcu 2009 (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“)], pretože sťažovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene. Zároveň mu bola určená povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky do 10 dní od doručenia rozhodnutia. Toho istého dňa bol sťažovateľ zaistený a umiestnený do Ú. v M. Na odvolanie sťažovateľa R. B. rozhodnutím č. p. UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 z 13. mája 2009 prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa potvrdilo, keď dospelo k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval pri vydávaní napadnutého rozhodnutia v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, pričom neboli zistené žiadne zákonné prekážky administratívneho vyhostenia podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 Scud 12/2009-38 z 9. decembra 2009 tak, že žalobu zamietol. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1 Scud 12/2009-38 z 9. decembra 2009 a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

3. Konaniu o administratívnom vyhostení sťažovateľa predchádzalo azylové konanie, ktoré ostatným rozhodnutím M. č. p.: ČAS: MU–437-14/PO-Ž-2008 bolo 24. septembra 2008 zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov; toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2009.

4. Zároveň sa (aj) proti sťažovateľovi vedie trestné konanie (trestné stíhanie začal Ú. B. pod č. k. UHCP-88/NJ-S-2008 dňa 6. augusta 2008), v dôsledku ktorého bol sťažovateľ na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 18/09 z 19. marca 2009 od 23. marca 2009 do 25. septembra 2009 vo väzbe.

5. K porušeniu v petite označených práv (čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru) došlo podľa sťažovateľa tým spôsobom, že správne orgány a všeobecné súdy posudzujúce jeho administratívne vyhostenie mali vedomosť o trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi (bod 4) a napriek tomu rozhodli o jeho administratívnom vyhostení, a zároveň mu zakázali vstup na územie Slovenskej republiky na obdobie 5 rokov. Teda *„boli si vedomé toho, že pokiaľ dôjde k realizovaniu vyhostenia počas trestného konania, dôjde k jeho mareniu... Sťažovateľ nevie..., ako sa má podľa týchto rozhodnutí* (o administratívnom vyhostení a začatí trestného stíhania, pozn.) *správať, či má opustiť SR do 10 dní po doručení rozhodnutia o vyhostení a riskovať tým zatykač..., alebo ostať na území SR..., teda nerešpektovať rozhodnutie o vyhostení a riskovať tým trestné stíhanie pre marenie výkonu úradného rozhodnutia v dôsledku neopustenia územia SR... Realizovaním rozhodnutia o vyhostení by... došlo... i k mareniu uplatňovania jeho práv obvineného na obhajobu v trestnom konaní... Je samozrejmé, že pokiaľ má sťažovateľ prikázané do 10 dní opustiť územie Slovenskej republiky a zároveň mu je prikázaný zákaz vstupu na 5 rokov, nemôže byť... právo na obhajobu v čase zákazu pobytu teda počas jeho neprítomnosti na území Slovenskej republiky naplnené.“*. Sťažovateľ namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu v tejto súvislosti vytýka, že sa *„nezaoberal... namietaním porušenia práva na obhajobu chráneného v čl. 50 ods. 3 Ústavy resp. čl. 6 ods. 3 Dohovoru a rozsudok je nepreskúmateľný z hľadiska, či súd zistil či v dôsledku vyhostenia reálne dôjde k porušeniu tohto práva v práve prebiehajúcom trestnom konaní“*.

6. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Základné právo T. S. podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru... a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy... rozsudkom Najvyššieho súdu... č. 1 Sža/42/2010 zo dňa 8. 6. 2010 porušené bolo v dôsledku nedostatočného preskúmania rozsudku Krajského súdu... č. 1 Scud/12/2009-38

zo dňa 9. 12. 2009 týkajúceho sa zákonnosti administratívnych rozhodnutí policajných útvarov cudzineckej polície č. p.: UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 zo dňa 13. 05. 2009 a č. p.: UHCP-13-4/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 14. 3. 2009.

... Rozsudok Najvyššieho súdu... č. 1 Sža/42/2010 zo dňa 8. 6. 2010 sa zrušuje a vracia na nové konanie.

... T. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho advokáta JUDr. B. B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

11. Sťažovateľ v podanej sťažnosti v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu výslovne namietal porušenie práv podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru (*„Základné právo T. S. podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru... a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy... rozsudkom Najvyššieho súdu... č. 1 Sža/42/2010 zo dňa 8. 6. 2010 porušené bolo.“*). Porušenie iného základného práva nie je uvedené ani v texte samotnej sťažnosti.

12. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... [uvedené v písm. a) až e), pozn.].

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom) v súvislosti s namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu (ako správneho súdu) netvrdil, že najvyšší súd porušil aj ústavnoprocesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, ale namietal (iba) porušenie v bode 12 uvedených práv, ktoré sa prima facie dotýkajú trestného konania (trestného súdnictva), posudzovanie ktorého v okolnostiach danej veci (bod 6) nie je v hre. Preto podľa názoru ústavného súdu nie je ani žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (ako súdu posudzujúceho administratívne vyhostenie sťažovateľa) a označeným základnými právami podľa čl. 50

ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľa v tomto rozsahu je z uvedených dôvodov zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd k sťažovateľom predostretej konštrukcii dôvodov (pozri bod 5) dodáva, že v rámci individuálnych sťažností (čl. 127 ústavy) nekoná ústavný súd preventívne. Inými slovami, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že rozhodnutím/opatrením/iným zásahom boli (nie budú, pozn.) porušené práva (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy). K obavám sťažovateľa, že by bol/mohol byť v súvislosti s administratívnym vyhostením dotknutý na svojich procesných právach (najmä práva na obhajobu) v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním ústavný súd dodáva, že v rámci (prípadne i naďalej prebiehajúceho) trestného konania proti sťažovateľovi musia byť dodržiavané všetky jeho procesné práva (napr. § 2 ods. 7, § 33 a nasl., § 36 a nasl. § 258 a nasl. Trestného poriadku), ktorých ochrany sa môže domáhať tak u orgánov činných v trestnom konaní, na všeobecnom súde, ako i na ústavnom súde. Zároveň ale platí, že po vyhostení obvineného do cudziny sa trestné konanie obligatórne preruší [§ 228 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku], počas tejto doby sa nevykonávajú žiadne procesné úkony s výnimkou úkonov na účely zistenia, či nepominul dôvod prerušenia (§ 229 Trestného poriadku). Preto obava sťažovateľa o možných dôsledkoch jeho administratívneho vyhostenia pre účely prebiehajúceho trestného konania nemá racionálnu oporu v citovanom platnom právnom stave.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010